

Semnificația textului din Iacov 5:14-16

Semnificația textului din Iacov 5:14-16

Cred că este bine să spunem aici ceva și despre textul din Iacov 5:14-16, deoarece aceste versete sunt adesea citate și se abuzează de ele. Dacă-l citim cu atenție, vedem clar că locul acesta nu are nici o legătură cu „daruri de vindecare” din 1 Corinteni 12:9. Din toată înlănțuirea gândurilor de până acum și după acest loc rezultă că în Iacov 5 este vorba de judecata practică în legătură cu lucrările de vindecare ale lui Dumnezeu, și aceasta este în concordanță cu întregul caracter al epistolei. După cum se spune în Iov 36:7, Dumnezeu nu-și întoarce privirile de la cei fără prihană. Însă versetele care urmează în Iov 36 arată clar că abaterea este urmată de aplicarea disciplinei, în vederea recunoașterii păcatelor și pentru a ne pocăi de ele. Din toate gândurile care se leagă între ele, vedem că Iacov vorbește despre boli care sunt o urmare a păcatelor și pe care Dumnezeu le trimite ca pedeapsă, fiindcă cel în cauză a păcătuit și nu s-a smerit.

Când însă ajunge să-și recunoască păcatul și să se întoarcă la Dumnezeu cu smerenie, atunci Dumnezeu este gata să-și exercite îndurarea (Iov 36:11-14), afară numai dacă, bineînțeles, este la mijloc un păcat care duce la moarte (1 Ioan 5).

Această putere de a ierta păcatele (în căile de cârmuire ale lui Dumnezeu, deci care privesc acest pământ) a dat-o Dumnezeu și Adunării (Matei 18:18; 2 Corinteni 2:7-10), iar în cazuri anumite chiar tuturor ucenicilor.

Bolnavul care ajunge să-și recunoască păcatul poate să se îndrepte către bătrâni (prezbiteri), ca persoane rânduite de Dumnezeu, să-i acorde iertare. Ca „bătrâni”, ei au călăuzirea Duhului și înțelepciunea necesară spre a cunoaște gândurile lui Dumnezeu în astfel de împrejurări. La iudei, ca și în adunările iudeilor, nu găsim deloc bătrâni orânduși în mod oficial. Acolo erau pur și simplu frați bătrâni, care erau bătrâni și în privința stării lor duhovnicești. Noi nu putem avea bătrâni orânduși, fiindcă nimeni nu are dreptul să-i stabilească. Afară de aceasta nu suntem noi Biserica (Adunarea) ca întreg, ci numai o mică parte din ea.

De altfel aceasta nu este atât de hotărâtor, căci versetul 16 exprimă grija lui Dumnezeu pentru timpul nostru: „Mărturișiți-vă deci unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”. În legătură cu versetul 14, vedem deci că un credincios poate ruga pe frații care au caracterul și însușirea duhovnicească de bătrâni să vină la patul lui de boală; acolo își mărturisește acestora păcatele care sunt cauza bolii lui, ca o cârmuire din partea lui Dumnezeu, și le cere să se roage cu el și pentru însănătoșirea sa. Și atunci, dacă rugăciunea acestor frați este o rugăciune a credinței, Dumnezeu îi va reda sănătatea.

Este important că vindecarea, despre care este vorba în aceste versete, nu depinde de poziția bătrânilor sau de ungerea cu untdelemn, ci de rugăciunea credinței. Nu este vorba deci că ei nădăjduiesc că Dumnezeu va trimite vindecarea, ci că ei sunt siguri de lucrul acesta. Ar putea bolnavul să aibă această siguranță, dacă el nu s-ar smeri cu adevărat, dacă el nu ar fi luat boala ca o disciplinare din mâna lui Dumnezeu, știind astfel că Dumnezeu vrea să-l ierte? Ar putea bătrânii să se roage cu această credință, dacă ei nu ar avea puternica încredințare că Dumnezeu și-a atins scopul prin boala trimisă și că nu este la mijloc o boală spre moarte (1 Ioan 5:16-17)? Aceasta este cu putință numai când ei primesc credința din legătura lor cu Domnul și prin aceasta fiind siguri că Dumnezeu vrea să dea bolnavului însănătoșire.

Este lămurit că aceasta este cu totul altceva decât ceea ce se întâmplă cu mulți așa numiți vindecători prin credință. Afară de aceasta trebuie să avem în vedere și faptul că epistola lui Iacov este o epistolă de tranziție, singura epistolă din Noul Testament care se adresează celor douăsprezece seminții ale lui Israel, chiar dacă ea deosebește pe credincioși de masa poporului.